

Artikel 10. Udbytte

Beskatningsretten til udbytte er efter overenskomsten fordelt mellem bopælsstat og kildestat.

Efter stykke 1 kan udbytte som udgangspunkt beskattes i den stat, hvor modtageren er hjemmehørende, dvs. bopælsstaten.

Udbytte kan efter stykke 2 imidlertid også beskattes i den stat hvor det udbyttebetalende selskab er hjemmehørende, dvs. kildestaten. Kildestaten beskatter udbytte på bruttobasis.

Efter litra a) kan kildestaten beskatte udbytte med 5 pct. hvis den retmæssige ejer er et moderselskab, der er hjemmehørende i den anden stat. Et moderselskab er i denne overenskomst defineret som et selskab, der ejer og har ejet mindst 25 pct. af aktierne i det udbyttebetalende selskab i en 12-måneders periode forud for den dato udbyttet er fastsat. I protokollens punkt 2 er det fastsat, at denne bestemmelse også skal finde anvendelse på udbytter, der betales til Industrialiseringsfonden for Udviklingslandene.

I alle andre tilfælde kan kildestaten beskatte udbytte med 15 pct.

Satserne er i overensstemmelse med OECD-modellen.

Stykke 3 definerer, hvad der skal forstås ved udbytte. Det fremgår heraf, at udbytte ud over den gængse forståelse af begrebet også omfatter indkomst »af andre selskabsrettigheder, der er undergivet samme skattemæssige behandling som indkomst af aktier i henhold til lovgivningen i den stat, hvor det selskab der foretager udlodningen, er hjemmehørende.«

Dette betyder, at når Danmark er kildestat, er det dansk lovgivning der styrer, hvad der skal anses for udbytte. Når visse aktieavancer undergives »samme skattemæssige behandling som indkomst af aktier«, behandles de også som udbytte i relation til denne bestemmelse.

Såfremt udbytter indgår i indkomsten i et fast driftssted eller i et fast sted i kildestaten, og aktiebesiddelsen som ligger til grund for udlodningerne har direkte forbindelse med det faste driftssted eller faste sted, skal sådanne udbytter i henhold til stykke 4 beskattes som fortjeneste ved erhvervsvirksomhed eller frit erhverv og følgelig behandles efter bestemmelserne i artikel 7 eller artikel 14.

Stykke 5 indeholder et forbud mod at den ene stat beskatter udbytter, der udloddes af et selskab i den anden stat med henvisning til, at hovedparten af fortjenesten eller indkomsten er opstået i den førstnævnte stat. Dette gælder også ikke-udloddet fortjeneste. Dog kan udbytter udloddet til en aktionær, der er hjemmehørende i den førstnævnte stat, eller udbytter der til-

falder et fast driftssted eller fast sted i denne stat naturligvis beskattes i denne stat.

Hvis en stat i henhold til dens interne lovgivning indeholder kildekat med en højere procent end overenskomsten giver adgang til, medfører dette, at udbyttmodtageren får en ret på tilbagebetaling af den for meget betalte skat. Erfaringen viser, at tilbagebetalingen undertiden kan trække i langdrag, og for at komme denne situation i forkøbet er der efter dansk ønske i stykke 6 indsat en bestemmelse, der fastsætter tidsgrænser for henholdsvis indgivelse af refusionsansøgning og selve tilbagebetalingen. Tidsgrænsen på 3 år for indgivelse af refusionsansøgning kan forlænges. Dette kan blive nødvendigt for Venezuelas vedkommende, fordi deres interne lovgivning foreskriver en tidsgrænse på 4 år. Bestemmelsen kan blive aktuel for danske aktieejere, når og hvis Venezuela indfører skat på udbytte.

I stykke 7 er der ligeledes på dansk foranledning, ligesom i artiklerne 11 og 12, indsat en antimisbrugsbestemmelse, der giver staternes skattemyndigheder mulighed for at kunne tilsidesætte de øvrige bestemmelser i artiklen, hvis det skulle vise sig at hovedformålet med selskabet - eller et af hovedformålene - har haft til hensigt at gøre utilsigtet brug af overenskomsten. Hvis en stat gør brug af antimisbrugsbestemmelsen, skal den underrette den anden stat herom.

Artikel 11. Renter

Beskatningsretten til renter er fordelt mellem bopælsstat og kildestat.

Efter stykke 1 kan renter som udgangspunkt beskattes i den stat, hvor modtageren er hjemmehørende, dvs. bopælsstaten.

Renter kan efter stykke 2 imidlertid også beskattes i den stat, hvor de opstår, dvs. i kildestaten, men hvis modtageren er den retmæssige ejer, må skatten ikke overstige 5 pct. af bruttobeløbet.

Disse bestemmelser svarer til OECD-modellen, hvor kildestaten dog kan beskatte med 10 pct., men fra dansk side ser vi gerne, at de fraviges til fordel for ren bopælsstatsbeskatning. Dette hænger til dels sammen med, at der kun i meget beskedent omfang eksisterer begrænset skattepligt for renter i Danmark, hvilket sætter os ude af stand til at beskatte i egenskab af kildestat.

Baggrunden for den manglende danske skattepligt på dette område er den, at kildestatens skat typisk væltes over på låntagerne som øgede omkostninger. En dansk kildekat på renter ville således kunne medføre meromkostninger for danske erhvervsvirksomheder, der optager lån i udlandet.